

Mees vastas: „Minna ei kule nüüd tule eggatormi heäst, minna kusen üksi sedda, kuid a waesed inimised kissendawad. Sesamma suur Jummal, kes mind ni mitte korda ou kest merre peäl hoidnud, se wob la tänapääw mo väggew saatja olla. Ja kui ma uppun merresse, siis Jösa taewas wöttab teie eest murret pöddada. Jummalaga, naene, lapsed!“

Astus sure lootsiko sisse. Kolm head vaprat rannameest temimaga. Söuawad leigest ihho jõuust ja väest: ei ühtegi, kõrged laened pillaowad lootsiko ikka jälle tagagasi ranna äre! —

Nelli korda katkusid ueste torni vasto föddida; keik muido! Piddid ümberpöörma.

Lootsiko üllem lähheb emma maia pole, märgi ridid wahhetama. Astub tippa:

praego naene, lapsed istuvad märja silmavega lõuna fögi laua äres.

Naene panni läed mehhe kaela ümber, passus: „O h kallis mehheke, sõ onimett weil enne üks kord meiega, ja kinnita enast: sa olled jo surmani väosinud!“

Mees vastas: „Armas abvikasa, mötlenende häddaliste peale, minus polle nüüd mitte iga fögi peale möelda. — Söge teie rahholkust, agga se olgo minno roog, et ma püan neid waesid surma hädda läest peästa!“

Tanina panni rutto kuivad rided selga, passus Cambriis pöslvili maas ühhe Jösa meie, ja jättis Jummalaga. Kuttas lootsiko jure taggasid merre ääre, ja hüdis kindla heälega meeste vasto: „Lähheme agga jälle Jummalala nimmel!“